

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Central) A. Braga

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru

ÎNCHEIERE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciul Vamal, intervine accesoriu „Broker Universal” cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2018, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 25 iulie 2017,

c o n s t a t ă :

La 07 iunie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău și Serviciul Vamal solicitând anularea actului de inspecție a Biroului Vamal Centru nr. IM4I29805 din 10 aprilie 2017, recalcularea și restituirea taxelor plătite în mărime de 34314, 37 lei și aplicarea metodei de calcul a valorii în vamă a mărfii conform art. 10 alin.2), art. 11 a Legii privind tariful vamal.

În argumentarea acțiunii, reclamantul a relatat că potrivit declarației vamale din 10 aprilie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” la vămuirea mărfii importate a prezentat organului vamal documente care confirmă valoarea în vamă, declarată cu aplicarea metodei nr.1 de determinare a valorii în vamă.

La 10 aprilie 2017, Biroul Vamal Chișinău a întocmit actul de inspecție nr. IM4I29805, prin care a indicat că în rezultatul controlului documentar au stabilit că datele din acte sunt contradictorii și există discrepanță între prețul declarat și valoarea mărfurilor indicate.

Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” afirmă că actul de inspecție este ilegal și contrar legii, deoarece a prezentat organului vamal toate actele solicitate la vămuirea mărfii.

Cele invocate de organul vamal sunt contrare circumstanțelor cauzei, întrucât în

actul menționat nu se face referire la careva date concrete privind existența unor divergențe între datele din act și existența unei discrepanțe între prețul declarat și valoarea mărfurilor importate.

În lipsa unor motive întemeiate, Biroul Vamal Centru a indicat că Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” a introdus date contradictorii în acte.

Ultima relevă că a prezentat acte din care rezultă că valoarea mărfii importate corespunde valorii tranzacției cu marfa respectivă sau în baza prețului efectiv plătit, fiind prezentate inclusiv și alte documente adiționale.

În opinia reclamantului, organul vamal nu a motivat necesitatea recomandării aplicării metodei de rezervă, ceea ce contravine prevederilor art. 17 din Legea cu privire la tariful vamal.

Nu a făcut referire la sursele utilizate pentru determinarea valorii în vamă, însă a făcut referire la niște date și mărfuri pe care Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” le-a importat anterior.

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Central din 25 iulie 2017 cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux”, a fost respinsă ca nefondată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a constatat că Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” nu a prezentat organului vamal actele solicitate și a ales să depună declarații noi în care a declarat valoarea în vamă a mărfii prin aplicarea metodei de rezervă.

Actul de inspecție contestat nu conține o decizie a organului emitent prin care s-ar leza drepturile reclamantului.

Însă, doar s-a informat declarantul despre necesitatea prezentării unor acte, a fost informat despre posibilitatea declarării mărfii prin una din metodele alternative.

De asemenea, a mai reținut că o decizie de majorare a valorii în vamă de către Biroul Vamal nu a fost adoptată, însuși reprezentantul reclamantului a declarat valoarea în vamă prin metoda de rezervă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 04 august 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Central din 25 iulie 2017, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și admiterea cererii de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux”.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2018, a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Central din 25 iulie 2017.

La 26 ianuarie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux”, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2018 și a hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Central din 25 iulie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei noi decizii de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

Ca temei de drept recurent a invocat prevederile art. 432 alin. (2) lit. c) Cod de procedură civilă care stipulează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivare, a indicat că atât instanța de apel cât și instanța de fond nu au

constatat corect toate circumstanțele pricinii. Hotărârea a fost adoptată cu încălcarea art.239 Cod de procedură civilă.

Instanța și-a întemeiat hotărârea numai pe circumstanțe constatate nemijlocit de instanță și pe probe cercetate în ședință, fără a ține cont și de poziția reclamantului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 16 ianuarie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 26 ianuarie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari

